

libris.RO
Redactare: Viorica Horga
Tehnoredactare: Mariana Radu
Corectură: Bogdan Pavlusenco
Copertă: Luca Emil Cornel
Sursă copertă: Photo by Alex Knight on Unsplash-unsplash

Titlul original: *A GRAVEYARD OF MEMORIES*

Copyright © 2014 by Barry Eisler

© 2020 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PRESS

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-784-7

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

Barry Eisler

John Rain

PRIMA MISIUNE ÎN TOKIO

Traducere din limba engleză
de *Mihai-Dan Pavelescu*

METEOR
PRESS

Cuprins

Capitolul 1	9
Capitolul 2	20
Capitolul 3	27
Capitolul 4	33
Capitolul 5	40
Capitolul 6	43
Capitolul 7	55
Capitolul 8	60
Capitolul 9	74
Capitolul 10	79
Capitolul 11	84
Capitolul 12	94
Capitolul 13	102
Capitolul 14	106
Capitolul 15	114
Capitolul 16	121
Capitolul 17	130
Capitolul 18	135
Capitolul 19	146
Capitolul 20	155
Capitolul 21	160
Capitolul 22	171
Capitolul 23	195
Capitolul 24	203
Capitolul 25	214

Capitolul 26	216
Capitolul 27 nameni și cărti	231
Capitolul 28	237
Capitolul 29	250
Capitolul 30	254
Capitolul 31	264
Capitolul 32	280
Capitolul 33	284
Capitolul 34	287
Capitolul 35	294
Capitolul 36	301
Capitolul 37	306
Capitolul 38	315
Capitolul 39	320
 Mulțumiri	325
Nota autorului	330
Politică	334
Despre autor	335

Capitolul 1

Dacă există o lecție pe care am învățat-o de timpuriu în deceniiile petrecute în activitatea mea este că cea mai importantă dintre trăsăturile ce deosebesc o țintă dificilă de restul oamenilor este stăpânirea de sine. Da, trebuie să fii în stare să gândești ca oponentul tău, ceea ce-ți va îngădui să detectezi ambuscada. Și da, trebuie să fii în stare să întreprini acțiuni imediate și violente în cazul în care – hopa! – capacitatea ta de a detecta ambuscada dă greș. Și da, sentimentele reprezintă o slăbiciune. Însă fundamental pentru tot restul este stăpânirea de sine. Pentru că dacă nu-ți controlezi propria persoană, atunci o va controla altcineva, cel mai probabil un inamic, iar în domeniul meu de activitate un inamic nu este cineva care dorește promovarea la care râvnești tu, sau care vrea să-ți ocupe biroul din colț, sau care vrea să te învingă pe terenul de tenis sau pe parcursul de golf, ori să se etaleze cu un automobil mai bun în fața casei sale. În activitatea mea, un inamic este cineva decis să-ți pună capăt vieții și care dispune probabil de mijloacele necesare pentru a trece la fapte.

Mai există însă și o altă lecție, a cărei învățare a durat mai mult și care, în cele din urmă, este mai importantă. Trebuie să accepți ce ai făcut. Nu uciderile în sine. Dacă nu le-ai fi putut comite, atunci nici n-ai fi putut activa în domeniul ăsta. Nu ai fi fost capabil. Nu, eu mă refer la consecințele uciderilor – pentru conștiința ta, pentru relațiile tale, pentru viitorul tău, pentru viața ta. Dacă ai fi știut de la bun început ceea ce ai înțeles abia la sfârșit, ai fi făcut oare aceleași alegeri, și-ai fi asumat același riscuri, ai fi acceptat aceleași sacrificii? Nu. Nimici n-ar fi făcut-o. Nu poți aprecia greutatea poverii aceleia decât după ce și-ai asumat-o. Nu poți înțelege ce înseamnă cu adevărat.

Dar în 1972, în Tokio, eu n-am știut nimic din toate asta. Mă bazam pe intuiție, pe instincțe și pe reflexele tinereții. Adevăratele abilități dure pe care să le folosesc împotriva ținelor au sosit mai târziu. Iar dobândirea lor aproape că m-a omorât.

Pe atunci eram curier CIA și făceam parte dintr-un program de tipul „cash pentru contracte”, care a fost demascat în 1975. Căutați pe Google „scandalurile de mită Lockheed” și puteți afla totul despre el. De fapt, nu chiar *totul*. Ar fi răsuflat mult mai multe, dacă eu n-aș fi făcut parte din echipa de curătenie. Nu trebuie să uitați că istoria pe care v-o prezintă cei aflați la putere exclude întotdeauna ce au reușit ei să îngroape. Sau pe cine au reușit să îngroape.

Ofițerul meu de caz se numea Sean McGraw și era un veteran arătos al Războiului din Coreea și al operațiunilor din Asia. „Creștinii În Acțiune”, porecla CIA, aveau pe statul lor de plată câțiva politicieni japonezi, după cum îmi spusese o cunoștință din armată când mi-a dat numărul de telefon al lui McGraw, și aceștia aveau nevoie de cineva cu figură de asiatic și abilități de vorbire a japonezei, care să se ocupe de transferurile de cash. Eu tocmai revenisem în SUA din Vietnam, după ce părăsisem armata în dizgrație, a cărei origine am fost în stare să-o înțeleag abia după niște ani. Mama mea, jumătatea americană a părinților mei, tocmai murise, nu aveam frați sau surori, iar America mi se părea un cămin într-o măsură chiar mai mică decât la opt ani, când mama mă adusese aici după ce tatăl îmi fusese omorât în luptele de stradă care răvășiseră Tokio în vara anului 1960. Nici despre Japonia nu puteam spune că o simțeam ca pe un cămin, dar ce alte perspective aveam? Indiferent dacă era vorba despre soartă, circumstanțe sau pur și simplu ghinion, o asociere cu lumea secretă reprezenta calea mea de minimă rezistență.

Aspectele practice ale operațiunii erau destul de simple. O dată pe săptămână, sau cam aşa, urma să iau de la McGraw o geantă ieftină de umăr. Uneori predarea se făcea într-un tren, alteori la o tarabă stradală *tachigui* – la care mâncai stând în picioare –, alteori, iar simbolismul respectiv nu i-a scăpat nici chiar personalității mele mai tinere, într-o toaletă publică. După aceea schimbam geanta plină pe care o duceam cu alta identică, dar goală, adusă de un curier din celalătabără, un japonez de vîrstă mijlocie, grăsuț și neobișnuit de vorbăret, pe nume Miyamoto, care se dădea în vînt după cravatele cu motive florale, exagerat de

late și tipătoare, chiar și după tragicile standarde vestimentare ale epocii. Doi intermediari, aşadar, protecție suficientă pentru actorii principali. La început n-am știut bine nici măcar care erau aceștia. Eram vag curios – la urma urmelor, abia împlinisem douăzeci de ani și încă nu înțelegeam că un corolar al expresiei „cunoașterea înseamnă putere” este „cunoașterea poate fi periculoasă” –, dar nu dispuneam de nicio modalitate reală prin care să aflu. Mă uitasem de destule ori în geantă ca să știu că întotdeauna conținea cincizeci de mii de dolari cash. Totuși alegerea valutei nu oferea niciun indiciu cu privire la proveniența banilor sau a destinației lor. Yenul era jalnic de slab, euro abia fusese conceput la Bruxelles și era încă departe de născare și, cu toate că Nixon anulase convertibilitatea dolarului în aur, verzișorii continuau să fie moneda forte mondială, acceptată fără întrebări de la New York până la Riad și Tombouctou.

Eram naiv, totuși nu eram prost. Știam că oricine avea brațe și picioare funcționale putea fi curier. Așa că înțelegeam că nu eram plătit doar pentru a transporta și a înmâna o geantă. Eram plătit pentru ca, la o adică, să joc rolul de țap ispășitor, dacă s-ar fi ajuns la aşa ceva. Pentru mine, şmecheria era să mă asigur că nu se va ajunge. Și exact acolo am dat-o în bară.

Tocmai terminasem schimbul cu Miyamoto în parcul Ueno, aflat în Shitamachi, în vechiul Tokio, rămășițele robuste ale orașului ce supraviețuise atât marelui cutremur din Kantō în 1923, cât și bombelor incendiare americane care i-au urmat după mai bine de douăzeci de ani. Chiar și pe atunci orașul era imens – populația era de peste unsprezece milioane seara, la care se adăugau alte două milioane ce umpleau străzile, trenurile și clădirile de birouri în timpul zilei, păduri de neoane pălpăitoare în districtele de divertisment Ikebukuro, Shibuya și Shinjuku, autostrăzi supraterane murdare de funingine pe multe niveluri ce disecau cartiere și adumbreau trotuare; peste tot, o cacofonie de motoare de camioane, comerț și activități de construcții. Războiul, aflat doar la o generație distanță, continua să se agațe de conștiința tării ca un coșmar din care cetățenii săi se treziseră abia recent, iar energia orașului nu era concentrată atât de mult spre atingerea

prosperității, cât mai degrabă spre îndepărarea rapidă de ororile și pierderile din trecutul recent și dobândirea speranței și a progresului prezent.

Hoinăream printre tarabele stradale înșiruite pe Ameyoko, prescurtarea de la Ameya-Yokochō, „Aleea Academiei”, numită aşa deoarece primele prăvălii din zonă fuseseră *ameya*, adică bombozii. Faptul că porecla continuase să funcționeze pentru „Aleea Americană” după război, când artera devenise o piață neagră importantă pentru bunuri americane, era o simplă întâmplare. În tot cazul, tarabele ei, cele mai multe înghesuite între clădiri înguste pe o parte și matahala monstruoasă a liniilor feroviare supraterane JR pe partea opusă, ofereau de toate, de la mirodenii, alimente deshidratate și pește proaspăt, la îmbrăcăminte, articole de bricolaj și bunuri sportive, și până la tot felul de aparate electronice – majoritatea ieftine, atrăgând mulțimi de oameni de dimineață până seara.

Era o după-amiază tipică de vară în Tokio, ceea ce însemna apăsător de fierbinte, umedă și poluată, iar aerul era încărcat cu aromele de *yakitori*¹ și *takoyaki*² și alte delicatessen stradale de pe Ameyoko. Vânzătorii își țineau palmele de o parte și de cealaltă a gurii și strigau – *Hai dozo! Hai, irasshai!* – de pe ambele trotuare, peste zgomotele traficului de camioane din vecinătate și ale ocaziunelor garniturii feroviare, gesticulând spre cumpărătorii care erau purtați de fluxul pietonal lent, înmânând mostre, ademenind clienții din șuvioul nefnintrerupt și în continuă alunecare. Am cumpărat un pahar cu suc de pepene cu gheață de la un *oyaji* cu ochi urduroși, care părea să-și aibă taraba cu fructe din vremea când orașul se numise Edo. Tăcut și cu un surâs știrb, mi-a luat cei zece yeni și eu mi-am reluat colindatul, sorbind recunoșcător, cu transpirația prelungându-mi-se pe spinare, sub apăsarea ușoară a genții goale pe care o luasem de la Miyamoto. Prelatele cu rol de copertine, întinse la întâmplare de o parte și de cealaltă a străzii, păreau mai degrabă să amplifice decât să diminueze arșița după-amiezii.

¹ Frigărui pregătite cu carne de pui (n.red.).

² Găluște din aluat, coapte și umplute de obicei cu bucățele de caracatiță și servite cu un sos (n.red.).

În ziua aceea nu aveam niciun scop anume de a mă găsi aici; după întâlnirea cu Miyamoto, pornisem pur și simplu la întâmplare pe jos și pierdeam vremea înainte de a mă îndrepta spre Kodokan, unde mă antrenam la judo. Eram începător în sportul acela, dar îmi plăcea. Se clădea peste abilitățile de lupte pe care le dobândisem în liceu, adăugând aruncări la doborâri, și blocări de brațe sau strangulări la fixările la podea. Mă antrenam zilnic câteva ore, întrucât cerințele jobului meu erau simple și programul flexibil, iar în numai trei luni ajunsesem la fel de bun ca orice *shodan* nou din sală. În mod oficial nu aveam însă voie să susțin examenul pentru centura neagră decât după un antrenament acolo timp de un an, iar restricția aceea, pe care o consideram prostească și nedreaptă, nu făcea decât să mă îmboldească să mă antrenez și mai susținut, pentru a-mi putea învinge „superiorii” și a le demonstra cât de mult se înșelaseră de fapt.

Mă amuză când mă gândesc cât de importante mi se păreau pe atunci asemenea lucruri. Să le dovedesc că oamenii se înșelaseră. Să lupt împotriva prostiei. Să-mi doresc recunoaștere oficială. Am avut nevoie de mult timp până am învățat că nu are niciun sens să le dovedești oamenilor că se înșelaseră, că lupta împotriva prostiei este inutilă și că recunoașterea oficială îi împiedică pe alții să te subestimeze... și astfel nu poți să mai beneficiezi de surpriză și de alte avantaje tactice.

Am cotit la stânga pe sub calea ferată aeriană tocmai când un tren JR a trecut pe deasupra, vuietul lui făcând să zângăne ferestrele magazinelor și acoperind vacarmul mulțimii. În câteva secunde, a dispărut. Multimea era mai rarefiată aici, iar saloanele de *pachinko*³ și prăvăliile cu *ramen*⁴ și alte astfel de atracții de interior erau mai numeroase decât tarabele stradale. Am trecut pe lângă un magazin de cuțite și am încetinit ca să examinez oferta etalată în vitrină.

³ Joc mecanic interactiv, foarte popular în Japonia (n.red.).

⁴ Unul dintre preparatele tradiționale japoneze, constând în principal dintr-o supă de carne sau pește cu tăișei și fiind pregătit în numeroase variante, care diferă de la o regiune la alta (n.red.).

Cineva m-a izbit în umăr suficient de violent ca să vărs ce-mi mai rămăsesese din sucul de pepene. Am ridicat ochii. Un *chinpira*, un derbedeu *yakuza* de nivel inferior, sau aspirant la *yakuza*, se încrunda la mine, iar mânelele sufletește ale tricoului său negru dezveleau mușchii unui halterofil.

— Oi, a mărâit el, *koryaa, doko mite aruitonen, kono bokega!*
„Băi, idiotule, uită-te pe unde mergi!”

Dacă un episod similar ar avea loc azi, mi-aș cere scuze, indiferent a cui fusese vina, și în același timp m-aș retrage un pas, întorcându-mi ușor corpul într-o parte, astfel ca să-mi reduc profilul de țintă, și aş ridica mâinile cu palmele înainte într-un gest aparent împăciuitor, dar în realitate tactic. Aș transmite prin tonul vocii mele, prin postura corpului și prin atitudine că agresorul avea de fapt noroc că eram rezonabil, iar în același timp nu l-aș provoca pe el, nu l-aș insulta și nu m-aș comporta ostil, ci aş oferi doar respect aparent și o oportunitate de a trece mai departe fără a-i fi afectată reputația. Aș face toate acestea, dar în același timp aș fi extrem de atent la tot ce se întâmplă la periferia acțiunii și n-aș porni niciodată de la ipoteza că agresorul era singur. Dacă el s-ar dovedi prea prost pentru a înțelege indicațiile mele, voi acționa brusc și decisiv – fără avertisamente, fără abordări de posturi, fără escaladare treptată. Și aş părăsi scena imediat după ce amenințarea a fost neutralizată, ținând capul plecat și evitând privirile martorilor potențiali.

Dar asta ar fi în ziua de zi. Pe atunci, eram proaspăt revenit de pe front, intoxicație de testosteron și plin de resentimente incipiente față de lume. După cele ce văzusem și făcusem, supraviețuind, nu acceptam să fiu abuzat de nimeni, cu atât mai puțin de un golan de pe stradă, care credea că mă putea intimida.

De aceea, în loc să recurg la o acțiune înțeleaptă, am făcut un pas spre el și am spus:

— *Urusei na, omae koso kiotsukero yo!*

Ceea ce, în traducere aproximativă, înseamnă „Du-te-n mă-ta, lăbarule!”.

Ochii lui *chinpira* s-au îngustat și nările i s-au dilatat.

— *Oi!* a răcnit el.

Am crezut că zbierase la mine, dar apoi am văzut mișcare în spatele lui, la intrarea în salonul de *pachinko*; erau doi amici, la fel îmbrăcați, la fel de musculoși, care acum mă priveau cu intenții pline de răutate.

Trei contra unuia, și fiecare dintre ei era mai voinic ca mine. Primul a ridicat brațul drept și a început să mă împungă cu un deget în piept. Aparent, credea că va fi doar o încăierare sau, încă și mai bine, o simplă bătaie pe care să mi-o administreze. Eu însă intrasem deja în modul de luptă.

Pe atunci memoria mușchilor îmi era clădită pe lupte, nu pe *judo*. Cu brațul stâng i-am parat brațul drept ce pornise spre mine, l-am prins cu mâna dreaptă de sub triceps, i-am rotit mâna pe lângă mine, și mai departe, și simultan am lunecat în spatele lui – o tragere cu ocolire, un procedeu pe care-l alegeam cu prioritate pe saltea în liceu. El a încercat să se rotească, dar i-am lipit brațul drept de corp și i-am cuprins cu mâinile talia, urmându-i mișcarea, astfel că am ajuns cu fețele spre amicii săi, care se apropiau acum de la numai câțiva metri depărtare.

Ce am făcut în continuare a fost pur și simplu un reflex stupid. M-am ghemuit, coborându-mi șoldurile, m-am băgat sub el și apoi am explodat în sus și m-am arcuit pe spate în supleu, alt procedeu din lupte care-mi fusese de mult folos în competițiile dintre adolescenți. Corpul lui *chinpira* a zburat peste mine ca ultimul wagonet dintr-un *montagne russe* deriat, cu un braț încă lipit de corp și celălalt fluturând disperat. Cu coada ochiului am văzut lumea răsturnându-se, solul apropiindu-se, după care a urmat șocul care mi s-a transmis prin brațe, când ceafa lui *chinpira* a izbit sec pavajul. Am auzit cum craniul i-a crăpat în urma impactului, apoi, peste numai o clipă, alt trosnet – genunchii lui s-au izbit de beton, deoarece picioarele continuaseră să accelereze peste țeasta distrusă și mai departe.

M-am rostogolit pe o parte și m-am ridicat rapid, exact când cei doi au ajuns la mine. Poate că aș fi putut scăpa cu fuga, dar doboră-și-fugi nu făcea încă parte din trusa mea de instrumente de luptă corp la corp. Stilul de atunci era ofensiva permanentă. De aceea m-am apropiat de cel din dreapta mea, un golan cu aspect

dur, urât ca un gargui, am încasat un pumn în pomete, dar m-am dus drept spre ochii lui. Celălalt *chinpira* s-a întins spre mine, mi-a prins geanta de pe umăr și m-a tras spre înapoi odată cu ea. M-am răsucit către el, am strecurat brațul între cureaua genții și corp și m-am aplecat în față. Geanta s-a desprins și el s-a clătinat, pierzându-și echilibrul. Garguiul mi-a sărit pe spinare. Am încercat să-l răstorn, dar m-am dezechilibrat. Am căzut amândoi, însă în timpul căderii m-am întors și am izbutit să-i plasez un cot în coaste, aşa că el a încasat majoritatea impactului. M-am străduit să mă sui peste el, neavând încă destulă experiență ca să cunosc importanța de a te îndepărta rapid când există, sau pot exista, mai mulți atacatori, apoi l-am prins de cap și mi-am afundat degetele mari în găvanele ochilor lui. A urlat și s-a zbătut, iar eu am răcnit la rândul meu, o mașinărie de distrugere, strângând mai tare, străduindu-mă să-mi împing degetele prin ochii lui, până în creier. Apoi tovarășul i-a revenit, lovindu-mă cu pumnii – am avut noroc că n-avea un cuțit sau chiar o țeavă – și i-am dat drumul garguiului, ca să-mi îndrept atenția asupra problemei stringente. Indiferent ce anume o fi zărit în expresia mea, a decis că nu dorea să mai insiste. S-a întors și a luat-o la fugă. Aproape că am pornit după el, comutarea de luptă fiind mult mai ușor de pornit decât de stopat, dar, cumva, m-am oprit. Am privit în jur. Mai mulți oameni se strânseseră în cerc în jurul nostru, într-o tăcere rău-prevestitoare pe fundalul sonor din Ueno. Primul *chinpira* zacea nemîșcat; al doilea se zvârcolea pe trotuar, ținându-se cu mâinile de față și urlând. „Drace!” Instinctiv, am plecat privirea și mi-am croit drum printre spectatori.

Am revenit în mulțimile din Ameyoko, am mai zăbovit câteva minute, timp în care am verificat discret dacă nu eram urmărit, apoi m-am îndreptat spre stația Okachimachi, unde am suit într-un tren JR. Inima îmi bubuiția, mâinile îmi tremurau și mă simțeam ca și cum aș fi părut vinovat de ceva. Totuși niciunul dintre pasagerii de după-amiază ai trenului, în majoritate elevi în uniforme și câțiva pensionari care transpirau în cămașile lor cu mâneci lungi, nu a părut să mă bage prea mult în seamă.

Am coborât în stația Tokio și m-am îndreptat spre stradă. Nici măcar nu m-am gândit că cineva ar fi putut încerca să mă urmă-

rească și am avut noroc că n-a făcut-o nimeni; voiam doar să mă îndepărtez cât mai mult de locul incidentului. Odată ajuns afară, am început să mă gândesc.

Cât de rău o încurcasem? Nu eram sigur. Mi-am dat seama însă că nu abordasem situația aşa cum s-ar fi cuvenit. Eu nu eram un civil și nu-mi puteam permite să-mi asum aceleași riscuri ori să mă las pradă impulsurilor unui civil. Da, făcusem deja schimbul de genți când se întâmplase totul, însă continuam să particip la o operațiune sub acoperire și trebuia să accept disciplina aferentă. Eu nu puteam fi discret numai când „era important”. Trebuia să-mi amintesc, trebuia să știu, că *întotdeauna era important*.

În regulă, fusese o lecție bună. Dar ce mă costase s-o învăț? Poate... nu prea mult. Cu nițel noroc, cel pe care-l doborăsem cu supleul avea să scape teafăr. Dar chiar dacă îl omorâsem – și știam că asta era posibil după sunetul care se auzise când capul lui izbise pavajul –, cum ar fi putut cineva să mă asocieze cu moartea aceea? Fusese o întâlnire întâmplătoare într-un loc oarecare. Chiar dacă poliția ar fi vrut să ancheteze moartea unui bătuș de stradă, și probabil că n-ar fi vrut, martorii n-ar fi fost de mare ajutor. Tot ce le rămăsese de la mine era o geantă, care era pesemne un model pe atât de anonim și de larg răspândit pe căt reușise Agenția să procure. Poate că avea amprente mele, dar oare *chinpira* care fugise cu ea avea s-o predea poliției? Mai degrabă o și aruncase deja. Și chiar dacă ar fi predat-o poliției, și chiar dacă ei ar fi putut să preleve amprente, aveau cum să mă identifice pe baza lor? Nu. N-ar fi putut-o face. Eram scutit de griji.

Totuși, geanta... Ceva legat de geantă nu-mi dădea pace. Și atunci mi-am dat seama.

Existau trei genți, toate identice. Potrivit procedurii, eu luam o geantă plină de la McGraw și-i dădeam lui o geantă goală. După aceea repetam operațiunea cu Miyamoto, dar invers. Cineva avea mereu o geantă goală pe care s-o dea în schimbul uneia pline. Așa că eu trebuia să am o geantă pentru următoarea mea întâlnire cu McGraw.

Perfect! Nu era cine știe ce chestie. Îi puteam spune pur și simplu lui McGraw că pierdusem geanta goală.

Dar nu, aşa ceva fi mers. Dacă fusesem atât de neglijent încât să pierd geanta când era goală, puteam fi la fel de neglijent încât să pierd când era plină. Nu doream să las impresia că o dădusem în bară, deși pe moment definiția aceea părea al naibii de exactă. Îmi plăcea jobul astăzi și aveam nevoie de bani. Unde altundeva m-aș fi putut duce? Pe atunci nu exista o industrie de contractori pentru veteranii operațiunilor speciale. Eu tocmai fusesem dat afară din armată și știam că deasupra capului meu atârna un nor. Printr-un noroc mă alesesem cu un job frumușel, unul dintre puținele de felul acela, și nu doream să-l periclitez.

Bun, în cazul asta puteam să cumpăr pur și simplu o geantă nouă. Nimeni nu ar fi observat diferența.

Brusc mi-am dat seama că nu-mi puteam reaminti cum arăta geanta cu exactitate. Era neagră și făcută din piele... sau era din vinilin? De fapt, n-o privisem chiar aşa de atent. Era largă de vreo cinci centimetri și se închidea în partea de sus cu un fermoar... un fermoar de alamă. Oricum, avea culoarea alamei.

„La naiba!” M-am întors în stație și am intrat în câteva magazine. Existau numeroase modele asemănătoare genții pe care o foloseam noi pentru schimburi, dar nu vedeam una despre care să fiu sigur că era identică.

Am ieșit din nou, simțindu-mă frustrat și furios pe propria mea persoană. În junglă învățasem să fiu extrem de atent la împrejurimi. La sunete și miroșuri. La forme și umbre. O ramură ruptă, niște fire de iarbă culcate. Cântecelor păsărilor sau absența lor. Totul însemna ceva și adesea asta era deosebirea dintre viață și moarte. și trebuia să înveți să zărești tiparele în avans, fiindcă atunci când un dușman tăcut încearcă să te ucidă, de obicei nu capeți o a doua sansă.

Am înțeles fulgerator că asta era la fel de adevărat și în mediile urbane, doar că eu fusesem prea idiot ca să-mi dau seama. Orașele aveau propriile lor ritmuri, propriile lor tipare, propriile lor detalii care erau importante. Trebuia să învăț să fiu atent la ele. Trebuia să mă autoeduc.

Perfect, mai deprinsesem o lecție bună. Totuși, cum trebuia să procedez în cazul de față?

Vedeam doar două opțiuni. Puteam să cumpăr o geantă și, dacă McGraw sesiza o discrepanță, să-i spun pur și simplu că era cea pe care mi-o dăduse Miyamoto... după care să sper că el nu dispunea de nicio modalitate bună de a verifica. Ba chiar puteam să cumpăr trei genți și să le înlocuiesc una către una, până când toate gențile utilizate redeveneau identice.

Însă dacă McGraw observa ceva în neregulă, ar fi fost mult mai rău decât dacă aș fi dat-o-n bară. Aș fi părut și necinstit. Pentru asta era posibil ca ei să întrerupă colaborarea cu mine. Dar nu știam ce să ar fi putut întâmpla dacă mă prindeau că mințisem pentru a încerca să-mi acopăr fapta. Știam totuși că întreruperea colaborării putea fi răul cel mai mic.

În felul acela eram redus la o singură opțiune reală. Să iau legătura cu McGraw și să-i explic. N-ar fi fost mare chestie, nu? De fapt nu făcusem nimic rău. Cel puțin, nimic care să fi fost din vină mea. Vreau să spun, ce aveau să facă – să m-omoare?